

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 1234, de 22 de desembre de 1989).

La Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat, representa un pas decisiu en l'establiment d'una normativa general que reguli els aspectes essencials de l'organització, el funcionament i l'actuació de l'Administració catalana. Encara que de forma tardana, el nou text legal substitueix un conjunt de disposicions disperses sobre l'organització administrativa i especialment el Decret de 18 de maig de 1978, que era el Reglament de règim interior fins ara vigent.

No obstant això, cal tenir present que la nova llei no es presenta com un cos normatiu complet en algunes de les seves parts. Així, davant d'un tractament ampli de la matèria organitzativa, es pot constatar com en el camp del règim jurídic i del procediment administratiu no es fa una regulació íntegra de la matèria. Això obligarà a completar-ho amb la legislació general de procediment administratiu.

Una altra qüestió que cal posar en relleu i que serveix per explicar l'abast i el contingut de la llei en els seus diferents aspectes, és el règim competencial existent entre l'Estat i la Generalitat, en les matèries implicades. Aquest fet pot explicar un tractament més ampli i especí-

fic dels aspectes organitzatius, mentre que pel que fa al règim jurídic i al procediment s'han de tenir en compte els límits que imposen les competències estatals (art. 149.1.18 CE, especialment).

La nova llei introdueix molts canvis envers la regulació anterior, que seria impossible comentar en el context limitat d'aquesta ressenya. Per aquest motiu ens limitem aquí a exposar aquells que es poden considerar més significatius i de més transcendència.

Pel que fa al procediment administratiu són destacables dues innovacions que afecten directament la relació Administració-administrats. El primer és la previsió de registres comuns i d'oficines de gestió unificada, que tenen com a objectiu essencial el de facilitar aquella relació, tant pel que fa a la flexibilitat que s'obre per a la presentació de peticions i instàncies, com a la racionalització i unificació de procediments en els casos que s'han de produir diverses intervencions d'òrgans administratius. Val a dir, no obstant això, que l'efectivitat pràctica d'aquestes mesures dependrà d'ulteriors decisions de la mateixa Administració de crear els registres comuns i les oficines de gestió unificada.

Més important és, en canvi, la nova regulació del silenci positiu que fa la llei,

que trenca amb el caràcter excepcional i específic d'aquesta institució. Segons la nova llei, el silenci positiu es pot produir ara sempre que concorrin dos requisits genèrics: que es tracti d'obtenir un acte reglat de l'Administració basant-se en drets o interessos preexistents en el patrimoni del sol·licitant i sempre que no es puguin transferir facultats relatives al domini o servei públic. Com es pot comprovar, aquest nou règim jurídic actua com a garantia de l'administrat davant la inactivitat administrativa, desplaçant en un important camp l'aplicació del silenci negatiu. Ara bé, cal tenir en compte que l'efectiva aplicació d'aquest nou règim pot produir problemes d'interpretació, en la mesura que la configuració de les potestats administratives no és sempre totalment reglada. La pràctica sol demostrar com es combinen sovint elements reglats i discrecionals, amb la qual cosa es poden produir problemes d'aplicació. Potser per aquest motiu, la llei precisa que per seguretat jurídica el Govern de la Generalitat ha de determinar els supòsits d'aplicació del silenci positiu.

Els altres aspectes nous que volem destacar es refereixen al procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general. La llei introdueix un nou tràmit (encara que potestatiu) que és el de la verifi-

cació de la virtualitat pràctica de la norma. Amb això es pretén comprovar si la proposta normativa és realment adequada a l'objectiu que es persegueix i si es detecten disfuncionalitats en el seu compliment. Aquesta és una tècnica que ja es recull en el dret comparat i que permet diferents modalitats entre les quals es pot destacar l'aplicació simulada. Tot i que la seva efectiva aplicació dependrà en cada cas de la naturalesa de la norma, no hi ha dubte que el nou tràmit és coherent amb el principi d'eficàcia de l'Administració i, alhora, permet establir un mecanisme de participació amb els sectors que han de quedar afectats per la futura norma.

En canvi, el judici no pot ser tan positiu pel que fa a la regulació del tràmit d'audiència en l'elaboració de disposicions generals. Davant una tendència cada cop més forta a considerar normalment aplicable aquest tràmit, la nova llei el concep clarament com a discrecional (decisió del Govern o del conseller) o excepcional (que una llei ho exigeixi).

Antoni Bayona i Rocamora

(Per a més informació sobre aquesta Llei, vegeu l'article de Lluís Cases a la secció "Comentaris i notes".)

Llei 6/1990, de 16 de març, dels censos. (DOGC núm. 1273, de 28 de març de 1990).

Podem dir que durant l'any 1990 el Parlament de Catalunya ha reprès, amb força empenta, el procés d'actualització del Dret Civil de Catalunya. Com a fruit d'això tenim, de moment, les tres lleis que breument comentarem, alhora que estan en tràmit de discussió parlamentària dos Projectes més: El Projecte de llei sobre règim jurídic intern de les urbanitzacions privades i el Projecte de llei

sobre filiacions. El Departament de Justícia està treballant, en diferents comissions, altres avantprojectes que van ésser presentats en les Jornades que el mateix Departament va organitzar, el mes de maig de 1990, a Caldes d'Estrac; concretament, tenim notícia de l'Avantprojecte sobre règim econòmic matrimonial i un altre sobre protecció de menors i adopció.

Pel que fa a la Llei de censos, alhora que es presenta com una modernització de la regulació jurídica del Dret immobiliari de Catalunya, clarificant la configuració jurídica dels censos, unifica en un sol text la regulació dispersa (en la Compilació i en la Llei de 31 de desembre de 1945) i a adaptar-la als principis constitucionals.

Les novetats més importants que introdueix la nova regulació són les següents:

Es regulen dues classes de cens. El cens emfiteutic, constituït amb caràcter perpetu i redimible a voluntat del censatari i el cens vitalici, amb caràcter temporal i irredimible a voluntat del censatari.

Clarifica les discussions existents sobre la naturalesa jurídica dels censos. S'aparta definitivament de la configuració romana, on la cessió d'una finca en cens implicava la constitució d'un dret limitat de gaudi, i del *ius comune* que ho configurava com a domini dividit. Ara, tal com ja es venia interpretant modernament, es considera que l'emfiteuta és propietari i que el transmetent únicament es reserva un dret real limitat sobre la finca (art. 5. 1). El censatari pot alienar

la finca mentre que el censalista només pot fer-ho respecte del seu dret de real cens. Per això, si bé abans, seguint la teoria del domini dividit, el dret de fadiga es donava tant al censatari com al censalista, ara només es reconeix al censatari, llevat que per pacte s'atribueixi al censalista (art. 22).

La pensió, que és el contingut essencial del dret de cens, només es pot constituir en diners, i es pot preveure l'establiment d'una clàusula d'estabilització del seu valor.

La Llei, d'altra banda, culmina el procés normatiu, ja iniciat amb la Llei de 1945, d'afavorir l'alliberament de les càrregues de les finques que encara estan gravades amb censos, facilitant-ne la cancel·lació de les inscripcions registrals. Especialment importants són, doncs, les seves disposicions transitòries (transitòria quarta), que en bona part són trasllat de l'esmentada llei de 1945.

Finalment, cal dir que aquesta Llei ha modificat expressament els art. 76 i 192 de la Compilació de Dret Civil de Catalunya, per tal d'adequar-los a la nova regulació.

Joan Egea

Llei 8/1990, de 9 d'abril, de modificació de la regulació de la llegítima (DOGC núm. 1280, de 18 d'abril de 1990).

Encara que el títol de la Llei no faci cap referència a la Compilació del Dret Civil de Catalunya (CDCC) (com hauria estat més correcte, en bona tècnica legislativa), es tracta de la reforma del capítol IV, títol II, llibre II (art. 122 a 146).

Tot i que bona part dels seus preceptes, encara que amb la numeració alterada, es corresponen amb els de la regulació antiga, aquesta llei (que juntament amb les anteriors de Reforma de les reserves legals i la Llei de successió intestada,

s'incardina en un procés de modernització i actualització del dret successori català) introdueix modificacions substancials respecte de la regulació anterior d'aquesta matèria. Destacarem tot seguit alguna d'aquestes modificacions.

La nova llei (art. 138) abandona la caracterització de la llegítima com a «pars valoris bonorum» i li atribueix la naturalesa d'un simple crèdit, suprimint l'afecció real, que fins a la reforma (antic art. 140) es traduïa en la «menció» registral

(art. 15 LH). Això significa que ara el legitimari només és titular d'un dret de crèdit, i per tant, el valor patrimonial al qual es refereix l'art. 122 CDCC tan sols es podrà obtenir per l'exercici d'una acció personal. El motiu fonamental d'aquest canvi sembla raure en la necessitat d'eliminar els entrebancs que l'antiga regulació suposava per al tràfec jurídic immobiliari. Tanmateix comporta un risc contraposat. En efecte, el legitimari, sense la cobertura de la menció legitimària, es veurà abocat més freqüentment a recórrer als tribunals per a satisfer la seva pretensió creditícia.

S'eliminen les referències a l'adopció plena, incorporant així la nova regulació de l'adopció feta per Llei de l'Estat 11/1987 d'11 de novembre, que només recull un sol tipus d'adopció.

Pel que fa als legitimaris, quan no hi hagi descendents amb dret a llegítima són legitimaris el pare i la mare, quedant exclosos els altres ascendents (art. 125). Tot i que s'havien aixecat algunes veus a favor de l'atribució de drets legitimaris al cònjuge, la llei reformadora ha optat per no incloure'l com a tal. La tendència ha estat restringir la categoria dels legitimaris, sense arribar, evidentment, a la supressió de la llegítima que havien defensat alguns juristes prestigiosos.

Respecte de la preterició errònia la llei 13/1984 de 20 de març ja exclou la nul·litat del testament per al cas que els hereus fossin el cònjuge o els descendents. Ara aquesta regla es concreta una mica més: no serà suficient amb el fet que l'instituit sigui hereu sinó que, a més a més, ho haurà de ser en tota l'herència i s'haurà de tractar del cònjuge o només d'un fill o només d'un descendent. La idea que es vol expressar és la presumpció de la voluntat del testador del fet que aquesta predilecció, instituint una persona determinada en tota l'herència, l'hagués mantingut igualment per al cas que existís una altra persona amb dret a llegítima.

L'art. 145, on es regula la renúncia, inclou una nova via que permet renunciar a la llegítima no deferida. Es tracta, concretament, de l'escriptura pública de donació, en la qual el descendent que la rep renuncia a la seva llegítima futura i al seu possible suplement. Les donacions entre pare i fill es feien històricament en capítols matrimonials. Actualment aquests només són utilitzats molt rarament i es limiten, a la pràctica, a l'àmbit rural; és per això que pensem que ha d'ésser acollida de bon grat aquesta adequació a la realitat social catalana.

Joan Egea

Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (DOGC núm. 1326, de 3 d'agost de 1990).

La Llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran fou aprovada pel Parlament el 28 de juny de 1990. L'exposició de motius comença dient que en el conjunt de Catalunya resalta per la seva pròpia personalitat la Vall d'Aran. Aquesta personalitat és ben marcada i peculiar en molts aspectes, començant pel geogràfic ja que és l'únic territori català amb orien-

tació atlàntica, situat al nord de la divisòria de les aigües del Pirineu.

S'ha dit que els Pirineus són una barrera que ha separat Espanya d'Europa. Bé, doncs la Vall d'Aran és al nord d'aquesta barrera, la qual cosa ha fet que fins a dates molt recents (el túnel de Viella s'inaugurà l'any 1948) els aranesos hagin viscut durant diversos mesos a l'any incomuni-

cats amb la resta de Catalunya, efectuant tots els seus intercanvis amb França. Això donava lloc a situacions curioses, com per exemple que els nois que havien de fer el servei militar i s'havien d'incorporar a l'hivern, havien de passar per França per anar a incorporar-se a l'exèrcit espanyol. Avui en dia encara resten algunes d'aquestes situacions curioses, com per exemple el fet que els equips de futbol aranesos participin en el campionat de lliga francès.

No obstant aquesta situació geogràfica, els aranesos són catalans per voluntat pròpia, ja que a l'any 1313 i després d'un plebiscit que durava des de feia 18 anys entre els monarques catalano-aragonesos i els francesos, una comissió mixta de juristes decidí fer un plebiscit i per àmplia majoria, els aranesos varen decidir integrar-se a la corona catalano-aragonesa. És probablement el primer exemple a la història d'autodeterminació d'un poble.

Aquest aïllament geogràfic ha propiciat el desenvolupament i la conservació d'una cultura i una llengua pròpies i unes institucions i una organització administrativa que es mantingué fins a 1834. És per això que la disposició addicional primera de l'Estatut d'Autonomia fa un reconeixement exprés a la seva peculiaritat i ordena el restabliment de l'organització administrativa.

Aquesta llei compleix, doncs, el mandat estatutari i podem dividir-la en tres blocs: el que regula l'organització, el que estableix les competències del Consell General i el que en determina el finançament.

Aquesta llei és probablement la llei que, en el decurs de la tramitació parlamentària, ha experimentat canvis més importants. Si comparem el projecte presentat pel Govern i el text aprovat definitivament veurem com dels tres blocs esmentats, únicament es manté amb poques modificacions el de l'organització.

Les competències i el finançament, els més problemàtics, són completament diferents.

En el projecte, els art. 20 i 21, a part de competència plena en tot allò que fa referència al foment de l'aranès i la seva cultura, atorgava al Consell General les facultats que la legislació reconeix a les comarques i les competències que se li atribueixin d'acord amb la legislació de règim local. Respecte al finançament, era pràcticament el mateix que el de les restants comarques.

Tots els grups parlamentaris, excepte el de la majoria, van presentar una esmena a la totalitat amb text alternatiu, textos que eren idèntics, ja que eren el que havien pactat els representants de les forces polítiques de la Vall d'Aran.

En la tramitació en ponència, els ponents del grup majoritari van acceptar partir d'aquest text alternatiu, amb la qual cosa el resultat fou una llei completament diferent en aquests dos aspectes del projecte presentat.

L'art. 20 estableix que la Generalitat ha de cedir al Consell General competències i serveis almenys sobre un llistat de 19 matèries concretes, algunes d'elles prou àmplies com sanitat, cultura, serveis socials, medi ambient, etc... El que succeeix és que les competències i els serveis concrets que s'han de cedir els ha de determinar una Comissió de Govern de la Generalitat-Consell General que la mateixa llei crea.

Així doncs, l'abast que tindran les competències del Consell General queda ajornat a la decisió d'aquesta Comissió.

Podem dir que, salvant les distàncies, el tractament és el mateix que el d'Estat-Generalitat i la seva comissió de traspasos. És a dir, que aquesta Comissió haurà de discutir punt per punt quines competències i quins serveis es traspassen. El marc és molt ampli, però cal veure com es concreta.

Amb el finançament succeeix quelcom

similar ja que del llistat de recursos que incorpora la llei el veritablement important és el de l'art. 23.1, que és les quantitats que inclogui el pressupost de la Generalitat i que resultin dels acords de la Comissió abans esmentada. És a dir, tot queda en mans d'aquesta Comissió.

Finalment, l'organització és la tradicional i històrica de la Vall d'Aran, de-

sevolupada en els art. 6 al 10 i en els art. 11 al 19 es regula l'elecció i constitució del Consell General. A aquest efecte es divideix el territori en 6 circumscripcions que corresponen als 6 terçons històrics: Pujolo, Artíes e Garòs, Castiero, Marcatosa, Irissa i Quate Lòcs.

Josep M. Portabella

Llei 13/1990, de 9 de juliol, de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge (DOGC núm. 1319, de 18 de juliol de 1990).

Aquesta llei, presentada en la seva exposició de motius com un pas més vers la reforma i la modernització del dret immobiliari de Catalunya i com a continuació del procés d'actualització i necessària expansió del nostre dret, regula dos objectes específics: les relacions de veïnatge (on incloem, també, les relacions de l'anomenat veïnatge industrial) i les servituds. Com a marc general per a la defensa del dret de propietat per a fer front a les perturbacions jurídiques (front a qui pretén atribuir-se un dret real) o material (immissions) es regula, per primera vegada en el nostre ordenament jurídic, l'acció negatòria, definida (art. 1) com la que correspon al propietari d'un immoble «per a fer cessar les pertorbacions il·legítimes del seu dret que no consisteixen en la privació o el reteniment indeguts de la possessió» i igualment «per a exigir l'abstenció de perturbacions futures i previsibles d'aquest mateix gènere». S'ha seguit en aquesta regulació el model alemany (§ 1004 BGB).

Partint del principi que només s'han de tolerar les immissions (enteses com a imponderables, és a dir, gasos, fums, sorolls, vapors, trepidacions, etc.) que siguin innòcues o causin perjudicis no

substancials, s'estableix també que s'han de tolerar (seguint, també, el model alemany, § 906 BGB) les immissions que, encara que causin perjudicis substancials, siguin conseqüència de l'ús normal del predi veí, segons el costum local o si provenen d'instal·lacions autoritzades administrativament (en aquest casos, tot i que no hi ha acció negatòria, es preveu la indemnització pels danys que es produeixin o una compensació econòmica).

En matèria de servituds, el més destacable és que la llei pretén donar una regulació completa de la matèria, fins i tot definint la servitud (art. 4), condicionant la seva existència a la prestació d'un avantatge per a la finca determinant, alhora que exigeix la mínima incomoditat per a la finca servent. S'admet la servitud de propietari (art. 17).

La mitgeria, a partir de la nova llei, que evidentment respecta les mitgeries ja existents, deixa de tenir caràcter forçós, per existir únicament quan els propietaris confrontants acordin d'establir-la. Tanmateix, es manté la mitgeria forçosa (art. 34) en les parets de tanca de patis, d'horts, de jardins i de solars, fins a l'alçada mínima de dos metres.

Joan Egea

Llei 15/1990, de 15 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (DOGC núm. 1324, de 30 d'agost de 1990; correcció d'errades en el DOGC núm. 1372, de 26 de novembre de 1990).

La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya (LOSC), aprovada pel Ple del Parlament el 14 de juny del 1990, desenvolupa, en part, les previsions de la Llei General de Sanitat (LGS) aprovada pel legislador central. S'ha optat per no esgotar el camp normatiu en matèria de sanitat dictant una Llei Sanitària de Catalunya, sinó per elaborar una llei de caràcter marcadament organitzatiu i instrumental amb l'objectiu primordial d'adequar l'organització del sistema sanitari de Catalunya al model organitzatiu fixat i declarat bàsic per la Llei general de sanitat (LGS [Arts.44 a 56 LGS]), deixant així per més endavant l'aprovació de lleis sanitàries de caràcter substantiu.

El model organitzatiu bàsic imposat per la LGS es fonamenta en el principi d'integració. Així, el Sistema Nacional de Sanitat integra els Serveis de Salut de les comunitats autònomes, els quals al seu torn integren o adscriuen funcionalment tots els recursos sanitaris de les administracions intracomunitàries sota la responsabilitat de la comunitat autònoma. És en compliment d'aquestes previsions bàsiques que la LOSC crea el Servei Català de la Salut preveient que aquest sigui configurat per tots els recursos sanitaris públics i de cobertura pública de Catalunya (art. 3). Cal dir, però, que mentre els recursos sanitaris de la Generalitat (inclosos els transferits de la Seguretat Social i de l'Administració institucional de la sanitat nacional) s'integren en el Servei Català de la Salut a tots els efectes, els de les corporacions locals seran integrats o merament adscrits funcionalment segons prevegin les normes de transferència o els respectius convenis subscrits a aquests efectes. La resta de recursos sanitaris no inclosos en els supòsits

anterior i mitjançant els quals sigui imprescindible satisfer necessitats del sistema sanitari públic seran també adscrits funcionalment al Servei Català de la Salut a l'empara dels corresponents convenis (art. 5).

El Servei Català de la Salut és definit per la Llei com a ens públic de caràcter institucional i adscrit al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Ara bé, malgrat aquesta qualificació, la seva naturalesa jurídica d'organisme autònom queda desdibuixada pel fet que es desplaci expressament la normativa general aplicable a aquest tipus d'ens públic i se'l subjecti exclusivament a les previsions d'aquesta Llei i les seves disposicions complementàries (art. 4), amb la consegüent incertesa pel que fa al seu règim jurídic.

Des del punt de vista de les seves cometes, el Servei Català de la Salut no és exclusivament un organisme de pura gestió de centres i serveis sanitaris. També li són encomanades, malgrat que ha d'exercir-les d'acord amb les directrius i prioritats fixades pel Consell Executiu (art. 9 i títol V. Pla de Salut de Catalunya) i el Departament de Sanitat i Seguretat Social (criteris generals de la planificació; art. 10) funcions d'ordenació, planificació, programació i avaluació sanitària, sòcio-sanitària i de salut pública i també de distribució dels recursos econòmics afectes al seu finançament (arts. 6, 7.1, 8). Així mateix s'ha de fer esment de la diversitat de fórmules de gestió (directa, indirecta o compartida) que la Llei posa a disposició del Servei Català de la Salut als efectes de la gestió i l'administració dels serveis i les prestacions del sistema sanitari públic (art. 7.2.3).

Pel que fa al vessant organitzatiu s'han de resaltar dos aspectes. El primer fa refe-

rència a l'ordenació territorial de l'Administració Sanitària prevista en la Llei; el segon a la materialització del principi de participació comunitària.

L'ordenació sanitària territorial no es fonamenta en el principi de descentralització, sinó en el menys ambiciós i compromès principi de desconcentració. En efecte, el Servei Català de la Salut s'ordena en demarcacions territorials denominades regions sanitàries (que equivalen a les Àrees de Salut previstes per la LGS), que constitueixen òrgans desconcentrats de gestió i als quals s'encomana tot un seguit de competències pròpies (art. 22) a més de les que li puguin ser delegades pels òrgans centrals del Servei Català de la Salut.

Aquestes regions sanitàries s'ordenen en sectors sanitaris (art. 33 a 40), òrgans igualment desconcentrats que al seu torn són conformats per un conjunt d'àrees bàsiques de Salut que són les unitats territorials elementals on es presta l'atenció primària de salut i que constitueixen l'eix vertebrador del sistema sanitari en l'àmbit del qual desenvolupa les seves activitats l'Equip d'atenció primària (art. 41).

Pel que fa al principi de participació democràtica dels interessats, la Llei que ara ens ocupa ajusta l'exercici de les competències en matèria sanitària al dit principi, complint així no tan sols el doble mandat constitucional i estatutari, sinó també les prescripcions bàsiques de la LGS. En efecte, aquest principi impregna la totalitat de les estructures del Servei Català de la Salut i s'instrumenta mitjan-

çant la representació de les corporacions locals en els òrgans col·legiats de direcció centrals (art. 13), de les regions sanitàries (art. 25) i dels sectors sanitaris (art. 34) i en els òrgans *ad hoc* de participació establerts en cada nivell i en els quals també hi són representades les entitats que en l'àmbit de la sanitat són representatives del teixit social de Catalunya (Consell Català de la Salut [art. 18]-Consell de Salut [art. 30]-Consell de Participació [art. 38]).

En un altre ordre de coses també cal dir que la Llei (títol IV, capítol IV), com diu la mateixa exposició de motius, mitjançant la institucionalització de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, consolida un sistema sanitari mixt basat en l'aprofitament de tots els recursos, ja siguin públics o privats.

Finalment, cal remarcar que la llei, a més de crear i regular les funcions i l'estructura del Servei Català de la Salut també preveu, d'una banda, les competències que en matèria sanitària retenen el Consell Executiu (art. 9), el Departament de Sanitat i Seguretat Social (art. 10) i el Departament d'Economia i Finances (art. 1) i, de l'altra, les que han de correspondre tant als consells comarcals com als ajuntaments que rauen en el territori de Catalunya (títol VI, art. 65 a 68) amb la qual cosa abasta totes les administracions públiques intracomunitàries amb responsabilitat en el camp sanitari.

Esther Andreu

Lleis promulgades a Catalunya de juliol de 1989 a juliol de 1990.

Llei 9/1989, de 10 de juliol, de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit al Pressupost de 1989 per a operacions de capital (DOGC 1167, 12-07-89).

Llei 10/1989, de 10 de juliol, del Patronat de la Muntanya de Montserrat (DOGC 1167, 12-07-89).

- Llei 11/1989*, de 10 de juliol, de creació de l'Institut Català de la Dona. (DOGC 1167, 12-07-89).
- Llei 12/1989*, de 14 de desembre, de modificació de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges (DOGC 1234, 22-12-89; Corr. d'errada: DOGC 1243, 17.01.90).
- Llei 13/1989*, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1234, 22-12-89).
- Llei 1/1990*, de 8 de gener, sobre la disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i dels usuaris (DOGC 1243, 17-01-90; Corr. errades DOGC 1253, 09-02-90).
- Llei 2/1990*, de 8 de gener, de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil (IDIADA) (DOGC 1243, 17-01-90; Corr. d'errada: DOGC 1253, 09-02-90).
- Llei 3/1990*, de 8 de gener, de modificació de la divisió comarcal de Catalunya (DOGC 1243, 17-01-90).
- Llei 4/1990*, de 9 de març, d'ordenació de l'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona (DOGC 1271, 23-03-90).
- Llei 5/1990*, de 9 de març, d'infraestructures hidràliques de Catalunya (DOGC 1271, 23-03-90).
- Llei 6/1990*, de 16 de març, dels censos (DOGC 1273, 28-03-90).
- Llei 7/1990*, de 30 de març, de creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya (DOGC 1277, 06-04-90).
- Llei 8/1990*, de 9 d'abril, de modificació de la regulació de la llegítima (DOGC 1280, 18-04-90).
- Llei 9/1990*, de 16 de maig, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1990 (DOGC 1293, 17-05-90).
- Llei 10/1990*, de 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics (DOGC 1308, 22-06-90).
- Llei 11/1990*, de 18 de juny, de la Universitat Pompeu Fabra (DOGC 1308, 22-06-90).
- Llei 12/1990*, de 5 de juliol, per la qual s'autoritza la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística (DOGC 1314, 06-07-90).
- Llei 13/1990*, de 9 de juliol, de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge (DOGC 1319, 18-07-90).
- Llei 14/1990*, de 9 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit al pressupost de 1990 per a la creació de noves places universitàries (DOGC 1319, 18-07-90).
- Llei 15/1990*, de 15 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (DOGC 1324, 30-08-90; corr. d'errades: DOGC 1372, 26-11-90).
- Llei 16/1990*, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (DOGC 1326, 03-08-90).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura de M. Eugènia Cuenca i Vicenç Aguado

Decret 140/1989, de 30 de maig, de modificació del Decret 436/1983, de 6 d'octubre, de desplegament de la Llei 12/1983, de 14 de juliol, d'administració institucional de la sanitat i de l'assistència i els serveis socials de Catalunya (DOGC 1155, de 14 de juny de 1989).

En aquesta disposició es modifica el Decret 436/1983, de 6 d'octubre, per tal d'adaptar-la a la creació del Departament de Benestar Social i a la corresponent assumpció de competències per aquest òrgan en matèria de serveis i assistència social.

Ordre de 7 de juny de 1989, d'establiment de l'organització, la composició i el funcionament de la Comissió Catalana de Seguretat Vial (DOGC 1156, de 16 de juny de 1989).

Ordre de 12 de juny de 1989, per la qual s'aprova el Reglament d'organització i funcionament de la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità de Barcelona (DOGC 1163, de 3 de juliol de 1989).

Decret 155/1989, de 23 de juny, d'aprovació definitiva dels programes específics del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1988, corresponents a les diputacions de Barcelona i de Tarragona (DOGC 1165, de 7 de juliol de 1989).

S'aproven: el Pla de cooperació i assistència local per a 1988 de la Diputació de Barcelona; el Programa d'obres municipals per a 1988, de la Diputació de Tarragona; i el Programa d'obres de la Diputació de Tarragona; que conformen el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1988.

Decret 162/1989, d'11 de juliol, pel qual es modifica la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona (DOGC 1167, de 12 de juliol de 1989). Modificat parcialment pel Decret 18/1990, de 23 de gener (DOGC 1250, de 2 de febrer de 1990).

Decret 161/1989, de 3 de juliol, pel qual es dóna nova redacció al Decret 40/1989, de creació de la Comissió Interdepartamental per a la prestació social substitutòria del servei militar i del seu Consell Assessor (DOGC 1167, de 12 de juliol de 1989).

Decret 163/1989, de 23 de juny, pel qual es regula la Inspecció d'Ensenyament (DOGC 1171, de 21 de juliol de 1989). Modificat parcialment pel Decret 106/1990, de 3 de maig (DOGC 1292, de 16 de maig de 1990).

Decret que estableix la regulació de la funció inspectora en el sistema educatiu, la qual s'encomana a la Inspecció d'Ensenyament. Aquest òrgan, que és dins de l'estructura del Depar-

tament d'Ensenyament, té com a funcions més rellevants l'avaluació, el control, l'assessorament i orientació, i també la coordinació dels centres docents i serveis educatius no universitaris que són dins l'àmbit competencial de la Generalitat. Tanmateix, s'organitza la Inspecció d'Ensenyament amb criteris territorials i d'especialització. Endemés, es configuren els programes d'inspecció mitjançant els quals el Departament d'Ensenyament determina els objectius a assolir, i també les línies i criteris d'actuació de l'òrgan inspector. També es disposa la forma d'accés als llocs de treball de la Inspecció.

Ordre de 4 de juliol de 1989, de creació de la Comissió per a l'estímul de la cultura científica (DOGC 1172, de 24 de juliol de 1989).

Decret 169/1989, de 3 de juliol, de modificació de determinats articles del Decret 49/1982, de 22 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament dels cossos de bombers voluntaris del Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya (DOGC 1174, de 28 de juliol de 1989).

Es regulen les formes i els requisits per accedir als cossos de bombers voluntaris; les categories per a garantir l'efectivitat en la prestació dels serveis i mantenir la unitat de comandament i també les seves obligacions; els motius pels quals es podran produir les baixes i expulsions, alhora que les indemnitzacions i compensacions que els cobreixen.

Decret 172/1989, de 17 d'abril, de supressió del Servei de Dret de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques (DOGC 1175, de 31 de juliol de 1989).

Decret 173/1989, de 23 de juny, pel qual es crea el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Ciències Polítiques i Sociologia de Catalunya, per aplicació de la disposició transitòria 2 de la Llei 13/1982, de 17 de desembre (DOGC 1176, de 2 d'agost de 1989).

Es crea el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Ciències Polítiques i Sociologia de Catalunya. S'estableix que els Estatuts de l'esmentat Col·legi seran aprovats per una assemblea general extraordinària que alhora elegirà els òrgans de govern.

Decret 179/1989, de 3 de juliol, de compatibilitats i límits de les ajudes establertes al Decret 150/1988, de 24 de maig, i al Reial Decret 224/1989, de 3 de març (DOGC 1178, de 7 d'agost de 1989).

Es dicta aquest Decret per tal de preveure l'adequada compatibilitat de les ajudes públiques que poden concórrer destinades a l'habilitació d'habitatges.

Decret 177/1989, de 3 de juliol, de reestructuració del Consell de Turisme de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1178, de 7 d'agost de 1989).

Es canvia la seva denominació i passa a anomenar-se Consell Assessor de Turisme i s'amplia el nombre d'entitats representatives de les diverses activitats relacionades amb el sector.

Decret 190/1989, d'1 d'agost, d'aprovació de les normes reguladores dels procediments de designació dels membres dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis i de la convocatòria i el funcionament d'aquests (DOGC 1179, de 9 d'agost de 1989). Modificat parcialment pel Decret 265/1989, de 25 d'octubre (DOGC 1214, de 3 de novembre de 1989).

Aquest Decret preveu les normes reguladores dels procediments de designació i elecció dels membres de l'Assemblea general, el Consell d'administració i la Comissió de Control, i també de la convocatòria i el funcionament d'aquest òrgans.

Ordre de 27 de juliol de 1989, per la qual s'estableixen incentius a la inversió industrial (DOGC 1187, de 28 d'agost de 1989).

Es regula el procediment per a la tramitació de sol·licituds dels ajuts, determinant-se la intervenció d'una oficina executiva encarregada dels expedients.

Decret 202/1989, de 17 de juliol, de creació de la Comissió de coordinació de programes i actuacions sòcio-sanitàries del Departament de Sanitat i Seguretat Social i del Departament de Benestar Social (DOGC 1189, d'1 de setembre de 1989).

Decret 197/1989, d'1 d'agost, sobre utilització de dosis seminals bovines a Catalunya (DOGC 1189, d'1 de setembre de 1989).

En el present Decret es tracta de conjubinar la utilització de la nova tecnologia d'inseminació artificial en les explotacions bovines que doni resultats útils al sector, amb el fet d'evitar conductes que puguin representar un engany al consumidor. Així com es preveu l'adaptació de la legislació catalana a la normativa comunitària i en particular a la Directriu 87/328/CEE.

Decret 205/1989, de 17 de juliol, de modificació del Decret 180/1988, de 27 de juliol, de normes sobre la reglamentació tècnico-sanitària de productes cosmètics (DOGC 1190, de 4 de setembre de 1989).

Aquesta modificació afecta bàsicament els òrgans competents per a la imposició de sancions del Departament de Comerç, Consum i Turisme i del de Sanitat i Seguretat Social segons que les infraccions siguin greus o molt greus. A més, a tots dos departaments els correspon les funcions d'inspecció i control en l'àmbit de les seves respectives competències.

Ordre de 17 d'agost de 1989, d'aprovació del Reglament de règim intern de l'Institut Català de la Vinya i el Vi (DOGC 1194, de 15 de setembre de 1989).

Decret 208/1989, d'1 d'agost, de delegació de competències en matèria de cultura a les comarques (DOGC 1194, de 15 de setembre de 1989).

Es deleguen a les comarques les competències que corresponen a l'Administració de la Generalitat en relació amb la gestió dels arxius històrics comarcals i dels arxius històrics d'abast inferior al comarcal, amb la gestió dels centres de normalització lingüística d'abast comarcal i dels serveis de català també d'abast comarcal, amb la gestió de la Casa de Cultura d'Igualada, la Casa de Cultura de Lleida i l'Escola de Puntaires de l'Arboç.

Decret 219/1989, d'1 d'agost, de delegació de competències de la Generalitat a les comarques en matèria d'ensenyament (DOGC 1197, de 22 de setembre de 1989).

Pel present Decret s'acorda la delegació a les comarques de les competències que la legislació vigent atribueix al Departament d'Ensenyament en relació: amb la gestió del transport escolar col·lectiu i els ajuts individuals de desplaçament dels alumnes, amb l'establiment i la gestió de les escoles-

llar, amb la programació i la gestió de beques i ajuts de menjador, la programació, l'establiment i la gestió dels menjadors i cantines escolars de centres públics que escolaritzin alumnes procedents de diversos municipis tant de col·legis d'EGB com d'instituts d'ensenyament secundari, instituts de formació professional i instituts de batxillerat, amb la programació i la gestió de colònies i convivències escolars, rutes culturals, intercanvis escolars i, en particular, la gestió de beques i ajuts per a aquestes activitats.

Decret 220/1989, de 28 d'agost, de delegació de determinades competències de l'administració de la Generalitat a les comarques en matèria de serveis socials (DOGC 1197, de 22 de setembre de 1989).

El Departament de Benestar Social delega en les comarques de Catalunya, mitjançant convenis instrumentals individualitzats amb cadascuna d'elles, la competència en els serveis socials següents, conservant, però, aquell la titularitat: *a)* Establiments d'acolliment residencial de titularitat de l'ICASS destinats a l'atenció a persones amb disminució, regulats per l'annex 1 de l'Ordre de 15 de juliol de 1987; *b)* Promoció de la iniciativa privada en serveis socials residencials per a persones amb disminució, mitjançant la cooperació en els programes de foment de l'ICASS, regulats al Decret 39/1988, d'11 de febrer; *c)* Activitats de promoció de la integració social de les persones amb disminució, en el marc del que estableixin els plans d'actuació social que aprovi el Consell Executiu de la Generalitat.

Decret 221/1989, de 4 d'abril, de desplegament de la Llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català

d'Estudis Mediterranis (DOGC 1197, de 22 de setembre de 1989).

Decret 222/1989, de 12 de setembre, de reestructuració del Departament d'Ensenyament (DOGC 1200, de 29 de setembre de 1989).

Decret 235/1989, de 12 de setembre, pel qual es regula el procediment per a dur a terme l'autonomia de gestió econòmica dels centres docents públics no universitaris del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1204, de 9 d'octubre de 1989).

Decret mitjançant el qual es regula l'estructura i el procediment d'elaboració dels pressupostos dels esmentats centres.

Decret 247/1989, de 25 de setembre, pel qual es crea l'Institut Superior d'Estudis Turístics (INSETUR) i se n'aproven els estatuts (DOGC 1205, d'11 d'octubre de 1989).

S'aprova la constitució de l'esmentat Institut com a consorci de caràcter voluntari i indefinit, integrat per la Generalitat i determinades institucions públiques i privades.

Decret 249/1989, de 25 de setembre, d'assignació al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de les facultats delegades per Llei orgànica 5/1987, de 30 de juliol (DOGC 1206, de 13 d'octubre de 1989).

S'assignen al Departament de Política Territorial i Obres Públiques facultats en matèria de transport per carretera i per cable, transferides pel Reial Decret 1076/1989, d'1 de setembre.

Decret 253/1989, de 9 d'octubre, de desplegament de l'estructura del Centre

d'Estudis, Documentació i Publicacions de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (DOGC 1209, de 20 d'octubre de 1989).

Decret 260/1989, de 12 de setembre, de modificació del Decret 177/1987, de 19 de maig, pel qual es despleguen la planificació i la coordinació d'àmbit regional previstes a la Llei 7/1987, de 4 d'abril (DOGC 1215, de 6 de novembre de 1989).

Decret que modifica l'estructura representativa de la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità de Barcelona, ampliant la seva composició.

Decret 266/1989, de 25 d'octubre, pel qual s'assignen al Departament de Treball les funcions i els mitjans transferits a la Generalitat de Catalunya pel Reial Decret 1225/1989, de 8 de setembre, en matèria de qualificació i registre administratiu de societats anònimes laborals (DOGC 1216, de 8 de novembre de 1989).

Decret 267/1989, de 25 d'octubre, de desplegament de la Llei 11/1989, de 10 de juliol, de creació de l'Institut Català de la Dona (DOGC 1217, de 10 de novembre de 1989). Modificat parcialment pel Decret 19/1990, de 23 de gener (DOGC 1250, de 2 de febrer de 1990).

Decret que regula els òrgans pels quals es regeix l'Institut, i també llurs funcions.

Decret 270/1989, de 10 de novembre, de creació de la Direcció General de Serveis de Telecomunicació (DOGC 1222, de 22 de novembre de 1989).

Decret 301/1989, de 4 de desembre, complementari del Decret 117/1989,

de 19 de maig, de convocatòria del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya dels anys 1989, 1990 i 1991, i d'aprovació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1989, i les seves bases d'execució (DOGC 1229, d'11 de desembre de 1989).

Es determina l'estructura del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya per als exercicis de 1989, 1990 i 1991; igualment s'aprova el Pla únic 1989 i les seves bases d'execució.

Decret 296/1989, de 20 de novembre, de regulació del règim sancionador que preveu la Llei 15/1983, de 22 de juliol, de la higiene i el control alimentaris (DOGC 1230, de 13 de desembre de 1989).

El Decret estableix quins són els òrgans i les autoritats competents per incoar i tramitar el procediment sancionador i per imposar les sancions corresponents regulades en la Llei. Tanmateix dóna a les actes de la inspecció respecte als fets que s'hi recullen el caràcter de presumpció de certesa salvat que del conjunt de les proves resulti conclouentment el contrari. Alhora regula la prescripció d'infraccions i sancions, i la caducitat de les accions de l'Administració i del procediment sancionador.

Decret 316/1989, de 20 de novembre, de modificació del Decret de creació del Consell Assessor d'Indústria i Promoció Exterior (DOGC 1233, de 20 de desembre de 1989).

Decret 320/1989, d'11 de desembre, de creació de l'Escola Oficial de Turisme de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1234, de 22 de desembre de 1989).

Aquesta Escola és adscrita a l'Institut Superior d'Estudis Turístics (IN-

SETUR) el qual exercirà sobre ella el control administratiu i acadèmic sens perjudici de les facultats que en matèria d'ensenyaments turístics corresponguin als organismes competents de l'Administració.

Decret 328/1989, de 10 de novembre, pel qual s'estableixen mesures per a les zones de muntanya (DOGC 1235, de 27 de desembre de 1989).

L'actuació específica en les zones de muntanya és desplegada en aquest Decret en dues direccions: per una banda, concretant el sistema de prioritats en els ajuts i subvencions de caràcter sectorial competència de la Generalitat; i per altra, l'establiment d'un programa zonal d'actuacions complementàries.

Decret legislatiu 1/1989, de 23 de juny, pel qual s'aprova el text refós dels preceptes de la Llei 6/1986, de 8 de maig, amb les modificacions introduïdes per les lleis de pressupostos i la Llei 18/1987, de 13 de juliol (DOGC 1235, de 27 de desembre de 1989).

Ordre de 21 de novembre de 1989, sobre comunicació d'accidents en instal·lacions industrials (DOGC 1239, de 8 de gener de 1990).

Ordre que regula els tipus d'accidents a comunicar, la forma de realitzar la declaració i l'aplicació de les sancions que es poden imposar per l'incompliment d'aquestes disposicions en els termes que preveu la Llei 13/1987, de 9 de juliol, de seguretat de les instal·lacions industrials.

Decret 341/1989, d'11 de desembre, de creació de l'Institut d'Estadística de Catalunya (DOGC 1241, de 12 de gener de 1990).

Mitjançant aquest Decret es crea,

d'acord amb l'article 44 de la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, l'esmentat Institut com un organisme autònom de caràcter administratiu, adscrit al Departament d'Economia i Finances. Tanmateix, també es crea el Consell Català d'Estadística com a òrgan consultiu i d'assessorament.

Decret 340/1989, de 19 de desembre, sobre l'organització i la gestió dels arxius de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1242, de 15 de gener de 1990).

En aquesta disposició es defineixen els distints tipus de dipòsits dels documents produïts per l'activitat política i administrativa de la Generalitat i dels organismes que en depenen, i també s'estableixen mesures de caràcter organitzatiu i de gestió d'aquells.

Decret 344/1989, de 19 de desembre, pel qual es regula la concessió d'ajuts per millorar les condicions de finançament d'inversions destinades a la modernització i racionalització del comerç (DOGC 1242, de 15 de gener de 1990).

Norma per la qual es regula un sistema d'ajuts per a projectes d'inversió promoguts per petites i mitjanes empreses comercials, i també el procediment per a la seva sol·licitud i concessió.

Decret 349/1989, de 19 de desembre, pel qual es dona nova redacció a l'article 2 del Decret 112/1989, de 8 de maig, sobre representació de la Generalitat de Catalunya en el Comitè Consultiu de la Comisión Nacional del Mercado de Valores (DOGC 1245, de 22 de gener de 1990).

Decret 12/1990, de 9 de gener, pel qual es regula el Consell d'Esport Universi-

tari (DOGC 1246, de 24 de gener de 1990).

Decret 351/1989, de 19 de desembre, de reassignació de competències entre departaments de la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric (DOGC 1249, de 31 de gener de 1990).

Decret pel qual s'atribueixen al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i al Departament de Sanitat i Seguretat Social competències en aquesta matèria que fins aleshores corresponien a altres òrgans de la Generalitat.

Decret 28/1990, de 23 de gener, pel qual es declara extingit el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre (DOGC 1253, de 9 de febrer de 1990).

Decret 357/1989, de 19 de desembre, pel qual s'estableix el funcionament del fons forestal de Catalunya (DOGC 1260, de 26 de febrer de 1990).

Aquest fons va ser creat per la Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya, i es va integrar en el conjunt de mesures de prevenció dels incendis forestals i de reforestació dels terrenys afectats pel foc. Per aquest Decret és adscrit al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i gestionat desconcentradament per la Direcció General de Medi Natural. S'estableixen els recursos dels quals es nodreix, i també les inversions i els beneficis que van a càrrec de l'esmentat fons forestal.

Decret 35/1990, de 23 de gener pel qual es fixa la unitat mínima forestal (DOGC 1260, de 26 de febrer de 1990).

Disposició que defineix la unitat mínima forestal per a totes les comarques catalanes en 25 ha.

Ordre de 2 de febrer de 1990, per la qual es regula el procediment d'actuació administrativa per a l'aplicació dels reglaments electrotècnics per a alta tensió a les instal·lacions privades (DOGC 1267, de 14 de març de 1990).

S'estableixen, mitjançant aquesta Ordre, les normes de procediment a les quals s'han d'adaptar la implantació, l'ampliació, la reforma, la inspecció i el manteniment de determinades instal·lacions elèctriques privades d'alta tensió. Alhora, es regulen distintes mesures sobre les empreses instal·ladores i mantenidores. També s'aproven les tarifes de les entitats d'inspecció i control concessionàries de la Generalitat.

Decret 55/1990, de 5 de març, de regulació de l'extensió de la cobertura de l'assistència sanitària de la Seguretat Social a les persones sense recursos econòmics suficients (DOGC 1271, de 23 de març de 1990).

Disposició per la qual serà l'Institut Català de la Salut qui prestarà l'assistència sanitària, en l'àmbit territorial de Catalunya, a les persones sense recursos econòmics suficients.

Decret 78/1990, de 20 de març, d'ordenació i estructuració orgànica i funcional del sector sanitari (DOGC 1281, de 20 d'abril de 1990).

Les àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut s'ordenen en sectors sanitaris, subunitats territorials integrades que estan conformades per un conjunt d'àrees bàsiques de salut, i disposen d'una estructura desconcentrada de direcció, gestió i participació comunitària.

Decret 89/1990, de 3 d'abril, de creació del Consell Assessor sobre l'activitat

física i promoció de la salut (DOGC 1282, de 23 d'abril de 1990).

Es crea aquest òrgan de caràcter consultiu i assessor i s'adscriu al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Decret 93/1990, de 3 d'abril, de mesures excepcionals d'administració dels recursos hidràulics per atendre l'abastament d'aigua (DOGC 1284, de 27 d'abril de 1990).

Mitjançant l'esmentat Decret es possibilita que la Junta d'Aigües prengui una sèrie de mesures de caràcter excepcional, com reduccions necessàries per a racionalitzar l'aprofitament de les dotacions d'aigua, i també autoritzacions per a la derivació o captació d'aigua amb caràcter temporal amb destinació a l'abastament de poblacions. També es disposa el reforçament de la vigilància i sanció dels abocaments que afectin la qualitat de les aigües. D'altra banda, es sotmet al règim excepcional de les obres d'emergència la contractació administrativa d'obres, subministraments i serveis d'assistència hidràulica que hi ha realitzat l'Administració.

Decret 123/1990, de 14 de maig, d'aprovació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1990, i les seves bases d'execució (DOGC 1300, d'1 de juny de 1990).

S'aproven definitivament el Programa general i els programes específics de l'Administració de la Generalitat del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1990 i les seves bases d'execució, i també el Programa de cooperació municipal de la Diputació de Girona de 1990.

Decret 122/1990, de 17 d'abril, sobre distribució de competències en matè-

ria d'expedients de modificació substancial de condicions de treball i de regulació d'ocupació (DOGC 1300, d'1 de juny de 1990).

Decret 137/1990, de 14 de maig, pel qual s'estableix l'organització i el funcionament del Registre d'empreses familiars agràries (DOGC 1304, de 13 de juny de 1990).

Aquest Registre administratiu depèn de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. S'estableix, en l'esmentada disposició, el procediment d'inscripció, i, al mateix temps, l'organització del Registre en determinats instruments (llibre d'inscripcions i arxiu). Aquesta inscripció no és obligatòria. Nogensmenys, constituirà un requisit necessari per a l'obtenció dels beneficis que preveuen les disposicions vigents.

Decret 144/1990, de 28 de maig, regulador del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI) (DOGC 1309, de 25 de juny de 1990).

Mitjançant aquest Decret es crea i regula el Programa de la renda mínima d'inserció per al desenvolupament coordinat de les accions destinades a ajudar les persones que no tinguin els mitjans suficients per atendre les necessitats essencials de la vida en la nostra societat, mentre les preparen per a la seva inserció o reinserció social i laboral. Aquest Programa es concreta en l'elaboració d'un Pla individual de reinserció o inserció.

Decret 142/1990, de 28 de maig, de regulació del procediment per a l'elaboració, l'aprovació i l'homologació dels plans d'emergència municipal (DOGC 1309, de 25 de juny de 1990).

S'estableix l'obligatorietat d'elaboració i aprovació d'aquests Plans als municipis de més de 20.000 habitants i als que tenen la consideració de turístics, mentre que aquelles es possibiliten a la resta. Tanmateix es regulen les distintes fases del procediment, corresponent a la Comissió de Protecció Civil de Catalunya i l'homologació dels esmentats Plans.

Decret 145/1990, de 3 de maig, pel qual es defineixen els establiments i els serveis d'acolliment residencial de serveis socials per a gent gran i es fixen els criteris prevalents d'accés (DOGC 1309, de 25 de juny de 1990).

Decret 149/1990, de 28 de maig, de creació del Programa de salut mental (DOGC 1311, de 29 de juny de 1990).

2.3. DICTÀMENS DEL CONSELL CONSULTIU DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'Esther Andreu i Fornós

Dictamen sobre l'adequació constitucional de la Llei 20/1989 de l'Estat, de 29 de juliol, d'adaptació de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de l'impost extraordinari sobre el patrimoni de les persones físiques.

Sol·licitants

Més d'una desena part dels membres de la Cambra, del grup parlamentari de Convergència i Unió.

Ponent

Manuel M. Vicens i Matas.

Resum de les principals qüestions estudiades

El dictamen examina en primer lloc si el Parlament de Catalunya està legitimat activament per interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 20/1989, del 29 de juliol, d'adaptació de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de l'impost extraordinari sobre el patrimoni de les persones físiques i, tot seguit, analitza a la llum dels preceptes constitucional (1.1; 1.4; 31; 40.1 CE) i de la STC 45/1989 l'adequació constitucional de l'esmentada Llei. En aquest sentit s'ha de destacar l'anàlisi del règim transitori dels períodes impositius anteriors a 1988 i el consegüent estudi de l'abast i els efectes de les Sentències en els processos d'inconstitucionalitat.

Conclusió

Atesos els raonaments continguts en els fonaments precedents, opinem que és inconstitucional l'article 9, regla 1.a, lle-

tra a), en relació amb les lletres b) i e); i lletra c), paràgrafs tercer i quart, de la Llei 20/1989, del 28 de juliol, d'adaptació de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de l'impost extraordinari sobre el patrimoni de les persones físiques.

Extracte dels fonaments

«(...)

II. (...) cal examinar en primer lloc si el Parlament de Catalunya està legitimat activament per a interposar, si així ho decideix, recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei que ens ocupa (...).

Com reiteradament ha manifestat aquest Consell (dictàmens núm. 86, 141 i 147, entre d'altres), l'afectació del propi àmbit d'autonomia no s'identifica amb el cercle de competències assumides estatutàriament per cada comunitat autònoma, sinó amb els seus interessos peculiars que, per la seva vinculació amb les disposicions estatals impugnades, justifiquen l'accés d'aquestes entitats territorials a la jurisdicció constitucional. (...) Per això és correcte afirmar, d'acord amb una jurisprudència del Tribunal Constitucional, iniciada amb la Sentència 84/1982, i que ha tingut projecció posteriorment en nombroses sentències (63/1986,

99/1986, 26/1987, 74/1987 i 199/1987), que el recurs d'inconstitucionalitat promogut per les comunitats autònomes no té únicament una finalitat de preservació o delimitació de l'àmbit autòmic de competències, sinó també la depuració objectiva de l'ordenament constitucional.

Així resulta que, per estar legitimat, l'òrgan autòmic recurrent —executiu o assemblea legislativa— n'hi ha prou que existeixi un punt de connexió material, és a dir, que la llei estatal pugui afectar l'exercici o el desplegament de les funcions que corresponen a la comunitat autònoma (STC 199/1987, FJ 1). No cal, per tant, que s'operi una invasió i limitació *strictu sensu* de les competències autòmiques. (...).

(...) els punts de connexió que en aquest cas podem trobar són els següents:

a) En primer lloc, la Llei estatal pot incidir clarament en les competències financeres reconegudes a l'Estatut d'Autonomia per diverses raons, entre les quals sembla oportú destacar les següents:

— El fet que l'impost extraordinari sobre el patrimoni sigui un impost cedit (art. 44.2 i DA 6.a EAC; 4.1.c), 10 i 11.1.a) LOFCA; 1.1.a) Llei 41/1981, del 28 d'octubre; 1.1.a) Llei 30/1983, del 28 de desembre), i respecte al qual, per tant, aquella pugui exercir destacades funcions.

— Així mateix, la Generalitat pot establir recàrrecs sobre els impostos que regula la Llei objecte de dictamen (arts. 44.6 EAC; 4.1.d) i 12 LOFCA), la qual cosa suposa el reconeixement d'un important espai d'acció en relació amb aquests.

— Finalment, cal recordar que la regulació dels impostos personals i directes repercuteix en el sistema de finançament, concretament en relació al percentatge de participació de la Comu-

nitat en els ingressos de l'Estat (art. 44.3 EAC; 4.1.e) i 13 LOFCA).

b) El règim econòmic del matrimoni, que és objecte de regulació per la legislació civil que emana del Parlament de Catalunya, en virtut de la competència reconeguda a l'article 9.2 EAC, es podria veure afectat també per la disposició legal que ara ens ocupa, en la mesura que, en alguns supòsits, la tributació o, millor dit, els seus efectes econòmics, poden ésser diferents segons quin sigui el règim econòmic matrimonial dels subjectes passius.

c) A l'últim, la política fiscal de l'Estat condiona la planificació econòmica en els nivells subestats, de tal manera que el desenvolupament de les competències que corresponen a la Generalitat no és aliè a les decisions contingudes en les lleis tributàries que aprovin les Corts Generals (art. 12.1.1 EAC).

Tots aquests punts de connexió, per tant, justifiquen plenament l'existència del pressupòsit processal de la legitimació en favor del Parlament de Catalunya, el qual, si ho creu convenient, pot interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei que se'n ha sotmès a la nostra consideració.

III. (...)

(...) des d'una perspectiva constitucional, com es desprèn dels principis continguts als articles 14 i 31 CE, l'impost sobre la renda s'ha d'exigir d'acord amb la *capacitat econòmica* dels subjectes passius i inspirant-se en els principis d'igualtat i progressivitat, i sense que en cap cas pugui arribar a tenir abast confiscatori.

Doncs bé, posant en relació aquests imperatius constitucionals amb les característiques de l'impost a les quals ens hem referit, podem ja establir les premisses següents:

a) Que la renda global, és a dir, de tots els rendiments que, en un període impositiu, hagi obtingut el subjecte passiu, constitueix precisament la manifestació de la seva capacitat econòmica o contributiva.

b) Que la igualtat, entesa com a absència de qualsevol diferenciació que no sigui objectiva i raonable, ha de prendre com a punts de referència els individus, és a dir, els subjectes passius, i no les unitats o grups familiars en els quals aquests poden estar integrats (...).

(...)

De tot això se segueix que la capacitat contributiva dels subjectes passius i, en concret, la seva definició i els mètodes i procediments per a determinar-la, han de ser establerts, com continua afirmant la Sentència invocada (FJ 4), «*mediante normas que efectivamente den a los sujetos un trato igual y no introduzcan entre ellos diferencias resultantes de su propia condición personal, o de las relaciones que existen entre ellos y otras personas, cuando ni aquella condición ni estas relaciones son elementos determinantes del impuesto en cuestión*».

Resulta, per tant, que algunes desigualtats entre famílies que es podrien advertir en la Llei que examinem són irrellevants des del punt de vista constitucional perquè, com acabem de dir, l'únic subjecte passiu de l'impost sobre la renda és la mateixa persona física i a aquesta, els articles 2 i 9 de la Llei li ofereixen la possibilitat de tributar separatament en funció dels seus propis ingressos encara que estigui integrada en una unitat familiar. (...).

c) Que el mateix concepte de renda total o global adoptat per la Llei fa improcedent, en principi, l'establiment d'un tractament fiscal diferenciat per a les diverses fonts de renda, en funció de la seva naturalesa o origen, de manera que, pri-

ma facie, no hi ha cap raó perquè la càrrega tributària augmenti o disminueixi segons es tracti d'una classe de rendiment o d'una altra (...).

Malgrat el que acabem d'assenyalar, les peculiaritats concurrents en els ingressos salarials en relació amb altres fonts de renda, afegit al caràcter del nostre Estat —concebut per l'article 1.1 CE com a *social* i democràtic de dret (...)— autoritzen el legislador, objectivament i raonablement, per a atorgar a aquella classe de rendes un tractament fiscal més favorable o suau que a les altres, sense que per això es pugui entendre que s'està causant una desigualtat que comporti discriminació i que, com a tal, sigui incompatible amb els articles 14 i 31 CE.

(...)

IV. Estudiarem ara l'article 7 de la Llei 20/1989.

(...)

Al primer apartat s'estableix una solidaritat específica respecte als subjectes passius integrats en una unitat familiar en relació al deute tributari. Al mateix temps, respecta la possibilitat de distribució entre els esmentats subjectes passius del deute tributari, a efectes interns, assenyalant que a aquests efectes integren el deute els conceptes referits als epígrafs a), b), c) i d) de l'apartat 2 de l'article 58 LGT.

La STC 45/1989 va tractar tal problema (FJ 8) respecte a la Llei anteriorment impugnada encara que fent referència només als epígrafs a), b) i c) de l'esmentat article 58 LGT als quals es remetia l'article 31.2 d'aquella, dient que,

«Merced a esta remisión a la Ley General Tributaria se excluyen en apariencia de la responsabilidad el recargo de apremio y las sanciones pecuniarias».

(...) Això no obstant, sembla clar el criteri del Tribunal contra la responsabilitat solidària dels membres de la unitat

familiar no causants de les infraccions que motiven la sanció (...)

(...)

I, el criteri que només està apuntat pel Tribunal, hem de fer-lo nostre, ja que, en general, la relació de solidaritat que imposen les Lleis tributàries respecte al deute tributari pròpiament dit té com a finalitat protegir l'interès de la mateixa Hisenda com a creditora. Això no obstant, hem de recordar que la responsabilitat solidària dels deutors davant la Hisenda, com a responsabilitat objectiva, no pot abastar les sancions fiscals, ja que suposaria una palesa contradicció amb el principi de causalitat-culpabilitat vigent al dret penal i, per imperatiu constitucional (STC 28/1981, de 8 de juny, entre d'altres), també en el dret sancionador administratiu.

(...)

Suposat això, l'article 7.2 estableix la doctrina correcta, ja que determina que les sancions pecuniàries seran «de cuenta del miembro o miembros de la unidad familiar que resulten responsables de los hechos que las generan».

Això no obstant, afegim «sin perjuicio de la obligación solidaria de todos frente a la Hacienda».

Si l'últim incís hagués estat al començament del paràgraf, el tema no mereixeria comentari, ja que suposaria una afirmació de les responsabilitats solidàries respecte als conceptes no sancionadors integrants del deute tributari a què es refereix l'article 7.1. La inclusió, al final del paràgraf, de l'incís que comentem ofereix, si no un dubte, almenys una legítima inquietud hermenèutica, que, al nostre criteri, es pot resoldre amb una consideració sistemàtica del precepte.

(...)

(...) dins d'una lectura sistemàtica i constitucional, l'últim incís de l'article 7.2 no comporta l'obligació solidària dels membres de la unitat familiar respecte a

les sancions que es poden imposar quan no resultin personalment responsables dels fets que les generin, i que, encara que sigui per la via de la complementarietat, no és aplicable a les sancions imposades en relació amb l'impost sobre la renda, l'article 10.3 del Reglament General de Recaptació. En conclusió, doncs, estimem que l'article 7.2 de la Llei dictaminada és constitucional.

L'article 9 (...)

(...) L'encapçalament de la primera d'aquestes regles és el que sembla que pot tenir una incidència en els règims econòmics matrimonials, tal com posa en relleu la sol·licitud del present dictamen.

(...)

(...) convé aquí veure si aquesta determinació pot tenir una incidència que hagi de ser considerada negativa en la regulació dels règims econòmics matrimonials i, en conseqüència, en la competència que correspon a algunes comunitats autònomes i, entre elles, Catalunya, per a disciplinar-los (art. 9.2 EAC). (...)

(...)

No hi ha dubte que si la norma que estem examinant es tractés d'una disposició aïllada, potser es podria arribar a la conclusió que ignora absolutament la legislació civil i que, per tant, podria afectar negativament els règims econòmics matrimonials, pel fet de deixar-los al marge, en un extrem tan important com és el de les seves conseqüències econòmiques fiscals. Però la realitat és que la regla 1.a de l'article 9 de la Llei ha de ser completada amb la de l'article 11, especialment pel que fa als rendiments del capital i als increments i disminucions patrimonials contemplats als epígrafs b) i e) de la regla 1.a, que examinem. (...)

(...)

Resulta, doncs, que si bé en aquest cas la legislació tributària no s'acomoda estretament a la civil, tampoc no es pot afirmar que la desconegui per complet i,

per tant, que s'hagi produït un envaiïment o afectació negativa de les competències de la Generalitat per a regular, conservar, modificar i desenvolupar el dret civil català en els aspectes relatius al règim econòmic conjugal; tant més si es té en compte que la finalitat de la disposició és solament fiscal i que el fet que des d'un punt de vista tributari es tractin més o menys carregosament determinades institucions de dret privat no autoritza, en principi, a concloure que aquestes han estat desconegudes des del punt de vista competencial.

(...) Molts més dubtes, en canvi, ofereix l'aplicació que fa la Llei de la *regla 1.a, de l'article 9*, a certs casos particulars i, concretament, al dels rendiments derivats del treball personal dependent en comparació al tractament tributari dels rendiments patrimonials i de capital.

(...)

Doncs bé, la connexió de l'article 9, regla 1.a, lletres b) i e), amb l'article 11, que, com ja hem vist, estableix els criteris per a determinar la titularitat dels béns i drets dels subjectes passius d'acord amb la seva titularitat o, si s'escau, el règim matrimonial aplicable, posa en relleu que persones que tenen la mateixa capacitat econòmica individual i en situacions iguals estan tractades de manera manifestament diferent.

(...)

D'això es desprèn que dos contribuents casats que disposen de la mateixa capacitat econòmica —i, per tant, contributiva— estan gravats de manera diferent.

Doncs bé, una diferenciació d'aquesta mena no és constitucional des del punt de vista del principi d'igualtat que exigeix que a igual *capacitat econòmica* correspongui igual càrrega tributària (art. 31.1 CE).

Tot això sense tenir en compte les consideracions que es podrien fer sobre el diferent tractament que reben les rendes de

treball en relació amb les patrimonials i de capital en el marc d'un Estat social i democràtic de dret (arts. 1, 35 i 40 CE).

3. Consideracions semblants hem de fer en relació amb d'altres aspectes de l'article 9. Ens referim, concretament, a les prescripcions de la *lletra c), de la regla 1.a*, relatives als supòsits en els quals el cònjuge o els fills menors que convisquin amb el subjecte passiu treballin en les activitats empresarials, professionals o artístiques desenvolupades per aquest, o realitzin prestacions de béns o drets que serveixin a l'exploració econòmica o activitat professional o artística de què es tracti.

En el primer cas, el treball dels membres de la unitat familiar als quals ens referim permet al cònjuge titular de les activitats indicades deduir, per a la determinació dels seus rendiments, les retribucions estipulades amb cada un d'ells, *sempre que no siguin superiors al cost mitjà anual per empleat de la plantilla o a l'import del salari mínim interprofessional*. Aquesta limitació implica una desigualtat en relació amb el treball dels altres empleats que no es pot emparar en cap raó constitucionalment atencible. En efecte, en el present cas es produeix una veritable discriminació, és a dir, una diferència de tractament per raó de circumstàncies personals que ha de ser reputada contrària als articles 14 i 31.1 CE, ja que es produeix una «penalització» de l'activitat laboral dels membres de la unitat familiar en la mesura que impedeix la plena equiparació d'aquests amb els altres treballadors que estiguin al servei del subjecte passiu, com també, una diferència de tractament injustificada del titular de l'activitat per raó de la seva relació familiar amb l'empleat, en aquest sentit convé recordar que la STC 49/1989 (FJ 4) (...)

En el segon, és a dir, quan l'esmentada prestació és de caràcter personal (per

exemple, col·laboració del cònjuge o dels fills en una activitat professional), el tractament fiscal que prescriu la norma s'ha de considerar discriminatori respecte al d'altres professionals que col·laborin amb el subjecte passiu i no estiguin lligats per vincles familiars, ja que, pel fet d'estar qualificades les remuneracions com a rendiments del capital, no podran sofrir les deduccions que l'article 19 de la Llei 44/1978 assenyala per a les activitats professionals (...)

VI. (...) règim transitori dels períodes impositius anteriors a 1988, als quals es refereixen els articles 15 al 22, inclusivament, de la Llei, que n'integren el capítol tercer. En essència, aquest règim transitori s'articula sobre la base de distingir entre les que es podrien denominar situacions «consolidades» i les restants o «no consolidades».

(...)

Aquesta diferència de tractament entre unes situacions i altres la justifica l'article 15.1 de la Llei en el contingut de la tantes vegades esmentada STC 45/1989, la qual cosa queda demostrada en el mateix precepte que, com ja hem tingut ocasió de comprovar per la transcripció que abans n'hem fet, comença amb aquestes paraules tan significatives: «*De conformidad con la Sentencia del Tribunal Constitucional 45/1989, de 20 de febrero, no procederán restituciones o devoluciones basadas en la tributación acumulada de rentas o patrimonios...*»

Ens correspon, doncs, examinar si efectivament aquest és el sentit i l'abast que s'ha de donar o s'ha de deduir dels pronunciaments de l'expressada sentència (...)

Respecte a l'abast temporal de les sentències declaratives d'inconstitucionalitat, que és el primer aspecte a què ens hem de referir en un ordre lògic de plantejaments, sembla que la solució s'ha de

cercar en el Dret positiu, especialment en la norma que disciplini l'actuació de cada tribunal, ja que no disposem d'una construcció dogmàtica, sòlidament fonamentada, que pugui fer decantar el criteri en un determinat sentit. Un reflex d'aquesta realitat és que les solucions que ofereix el Dret comparat varien molt d'uns països als altres. (...)

Pel que fa al nostre sistema constitucional, fins a la recent STC 45/1989, la solució adoptada en general semblava que era la del reconeixement d'eficàcia *ex tunc* a les decisions anul·ladores per inconstitucionalitat, precisament a partir dels termes de l'article 40.1 LOTC, ja que, pel fet d'excloure dels efectes de la nul·litat només les sentències amb força de cosa jutjada (...) era interpretat en el sentit que pressuposava justament l'aplicació retroactiva, és a dir, *ex tunc*, de les nul·litats declarades pel Tribunal Constitucional. (...)

Però, com dèiem, la STC 45/1989 sembla que hagi introduït un gir en una qüestió tan delicada i, sobre la base de considerar que correspon al mateix Tribunal Constitucional la facultat de precisar en cada cas els efectes de la nul·litat pel que fa al passat, hagi reduït substancialment l'eficàcia *ex tunc* de la resolució anul·ladora continguda en la mateixa sentència en relació amb determinats preceptes de la Llei 44/1978, reguladora de l'impost sobre la renda.

Un cert sector doctrinal ha volgut veure en aquesta sentència la introducció en el nostre país de tècniques de l'anomenada «anul·lació prospectiva», nascuda en la jurisprudència constitucional nord-americana. (...)

(...) entrar en l'examen del contingut de la STC 45/1989, pel que fa a les denominades situacions consolidades, a l'objecte de comprovar si el legislador pot fonamentar o no les mesures adoptades en la decisió del Tribunal Constitucional. (...)

A) En primer lloc, el Tribunal recorda que els preceptes afectats per la declaració d'inconstitucionalitat no poden ser aplicats a partir de la publicació de la Sentència en el BOE (art. 38.1 LOTC) (...)

Conseqüència d'això, doncs, és la impossibilitat d'aplicar a cap efecte, des del dia 2 de març de 1989, els preceptes de la Llei 44/1978 declarats inconstitucionals, i, en concret, els articles 4.2, 7.3, 24.b), 31.2 i 34.3 i 6.

(...)

De manera que, i això és important de tenir-ho en compte, la inconstitucionalitat no afecta l'existència mateixa de l'impost sobre la renda de les persones físiques com a sistema d'imposició, si bé la seva plena adequació a l'ordre constitucional només podrà venir pel camí de la seva reordenació, depurant la Llei de les seves disposicions viciades d'inconstitucionalitat, i no pel més simple i expeditiu d'estendre als contribuents agrupats en unitats familiars el règim tributari dels qui no ho estan. Per això, el fet que la inconstitucionalitat i la nul·litat subsequent provoqueu, en aquest cas, un buit o llacuna legal, és indiscutible.

(...)

Es tracta, en definitiva, de la constatació de la peculiar situació que es crea amb la Sentència, en la qual el Tribunal Constitucional deixa sense possible aplicació part d'un règim legal i, després de reconèixer que no hi ha altres preceptes vigents i immediatament aplicables al cas, exhorta al legislador perquè, *a partir de la sentència*, porti a terme les modificacions o adaptacions que siguin procedents. Però fins a l'arribada d'aquest moment, repetim-ho, la situació és de llacuna legal en un sistema travat —amb paraules de la mateixa Sentència— que, com a tal, no és substituït per cap altre sistema.

(...)

(...) el que veritablement afirma el

Tribunal Constitucional és que la seva decisió no pot fonamentar, *per ella mateixa*, cap pretensió de restitució, ja que la nul·litat declarada, com diu expressament la Sentència i com ha quedat exposat, provoca una llacuna legal que impedeix determinar el deute tributari que hagués resultat, si s'hagués liquidat l'impost sense acumulació de rendes, ja que com el mateix Tribunal té cura de puntualitzar, la qüestió no pot quedar resolta mitjançant la pura i simple extensió als contribuents integrats en unitats familiars del règim legal establert per a la tributació dels qui no ho estan; havent de ser precisament el legislador qui, a partir de la Sentència, ha de portar a terme les modificacions o adaptacions que siguin procedents per cobrir la dita llacuna, servint-se per fer-ho *de la seva pròpia llibertat de configuració normativa*.

En definitiva, doncs, la Sentència es va limitar a la declaració de nul·litat d'uns preceptes i a precisar les conseqüències d'aquesta nul·litat en funció de la peculiar situació existent en un sistema tancat en el qual es va declarar produïda una llacuna, evitant d'entrar en el camp reservat al legislador. Correspon a aquest, en conseqüència, arbitrar les mesures per omplir el buit produït per la nul·litat en relació amb els períodes impositius anteriors a 1988. Per a aquesta tasca disposa, com acabem d'assenyalar amb paraules del Tribunal, d'una àmplia llibertat de configuració normativa, però continua vinculat a l'ordenament constitucional i, molt especialment, al principi d'igualtat en matèria tributària (arts. 14 i 31.1 CE), que li impedeix d'establir discriminacions basades en situacions personals dels contribuents.

(...)

Aquesta diferència de tractament no rau en la decisió del legislador de proporcionar o no la restitució o devolució de les quantitats satisfetes a la Hisenda Pública, sinó en el fet d'haver dictat una nor-

ma que, per si mateixa, pot fer pensar que dóna lloc a tractar diferentment situacions tributàries iguals.

(...)

Això no obstant, en la mesura que la llei no tanca la possibilitat —excepció feta de les restitucions i les devolucions— d'equiparar les situacions consolidades i les que no ho estan, entenem que l'article 15.1 i en relació amb els altres esmentats a l'encapçalament d'aquest fonament, no són inconstitucionals, i tot sens perjudici que aquesta qüestió, en tant que tracti casos concrets, pogués ser plantejada per altres vies jurisdiccionals.

(...)

Vots particulars

Formulat pel Conseller Sr. J. A. González Casanova, en relació amb el conjunt d'argumentacions i amb la conclusió conseqüent del punt 2 del fonament V, referides a l'article 9 regla 1.ª, que ell considera plenament constitucional.

Formulat pel Conseller Sr. Manuel M. Vicens i Mata, al qual s'adhereixen els Consellers Srs. Joaquim Borrell i Mestre i Antoni Bayona i Rocamora. Dissentint de la interpretació que de l'article 7.2 de la Llei consultada fa el fonament IV del dictamen i conclouent per tant que l'esmentat article és inconstitucional.